

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Έτος χίλια δακκόσα κι' ογδοήκοντα δατώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στ'ας 'Επαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' ανκρατῆς — δέν περνῶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Τριάντα του 'Απρίλη
κι' άνθεί τò χαμομήλι.

Διακόσα πέντε αριθμός,
Ταμείων θρήνος και κλαυθμός.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
κάθε τόσο πανηγύρι.

Πέρασε ή Πασχαλιά και τάλλα πανηγύρια,
και οι αμύραις έφαγώθησαν, τσουγκρίσθηκαν ποτήρια,
και καπνόν έθόλωσε βαρύν ή ατμοσφαίρα,
και έπαινε και κουμπουριαίς καμπόσαις 'στόν αέρα,
και μέσ' στη φούρια τήν πολλή και μέσ' στ'α πυροβόλα
και τρεις ευδαίμονες άστοι έτίναξαν τὰ κώλα.

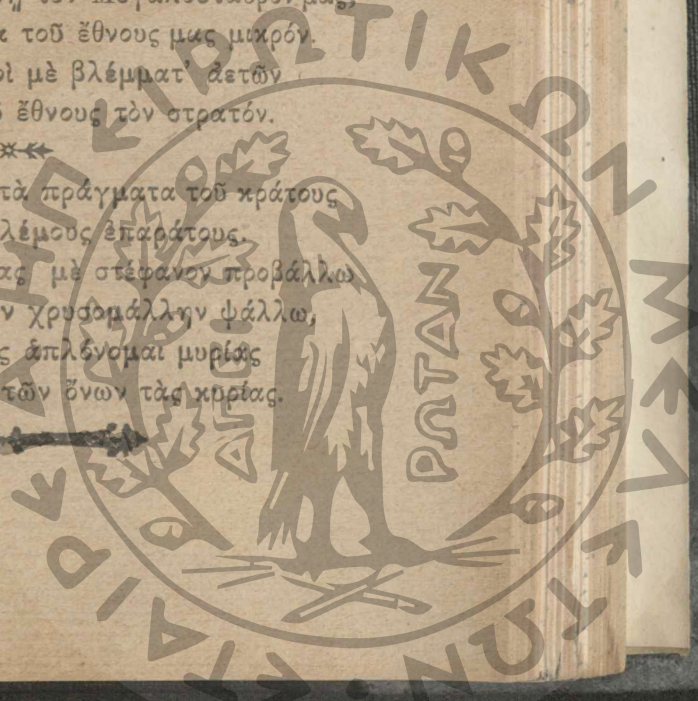
Πέρασε ή Πασχαλιά κι' ήσύχασαν τὰ πλῆθη,
και μέσφ δέ τών έορτών και κώμων γηθοσύνων
και Φεριδούν δέν έφυγε, κι' αὐτὸς δέν άνεκλήθη,
και απεκατεστάθησαν αι σχέσεις τών 'Ελλήνων,
και έψησάσθη διαρκῆς εἰρήνη όπως πρώτα,
και ο βασιλεὺς 'στò Μόν Ρεπὸ περνᾷ ζωή και κότα.

Πέρασε τῆς Πασχαλιᾶς τὸ νέο πανηγύρι,
και ο Χριστὸς ήσύχασε από τήν φαλτική,
και μέσ' στ' άλλα μας καλά έβγήκανε κι' οι τσίροι,
και πάντοτε, αλλά όρεκτικοί.
και δὲ φάλλουν γαΐδαροι άπάνω 'στὸ γρασίδι
και ο Εγναράκος ο κλεινὸς άκόμη παραδίδει.

Έπέρασε τῆς Πασχαλιᾶς ή τόση φασαρία,
άλλά καινούριο κούνημα δέν έγινε άκόμα,
ο Δεληγιάννης έμεινε μονάχα εις τὰ κρύα,
καθόσον οι έπιφανείς θά κάμουν μόνοι κόμμα.
Και σάκκον ο Θεόδωρος επί τών ὤμων φέρων
να κάμη κόμμα σκέπτεται έξ άλλων ή μετερον.

Έν τούτοις ὅλοι μας καλά περνούμε τὸν καιρόν μας
αφότου ο θεάνθρωπος άνέστη εκ νεκρών,
μα κι' ο Σουλτάνος θά δεχθῇ τὸν Μεγαλόσταυρόν μας,
κι' αὐτὸ δέν εἶν' ευτύχημα τοῦ έθνους μας μικρόν.
Τοῦ δὲ στρατοῦ οι άρχηγοί με βλέμματ' αἰστών
σπουδαίως έπιθεωροῦν τοῦ έθνους τὸν στρατόν.

Παρήγορα πραγματικῶς τὰ πράγματα τοῦ κράτους
και πάλιν απέφυγαμεν πολέμους έπιδράτους.
'Αλλά κι' έγώ έν μέσφ σας με στέφανον προβάλλω
και με διάτορον φωνήν τὸν χρυσόμάλλην φάλλω,
κι' επί τῆς χλόης με ὤδᾶς άπλόνομαι μυριάς
κι' άσπάζομαι περιπαθῶς τών ὄνων τὰς χερίδας.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Τί καλοκαίρι, Φασουλῆ, τί ζέστη, τί καμίνι!
- Φ.—'Αλήθεια λές, βρε Περικλῆ, ρουθούνι δὲν θά μείνη.
- Π.—Τί νέα ξέρεις;
- Φ.—Τίποτα...
- Π.—'Ο Φεριδούν τί κάνει;
- Φ.—Εἰς τὰς 'Αθήνας μεθ' ἡμῶν τὸν Μάϊον του πιάνει.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.—Δὲν ἔφυγε καὶ μένει ὅπως πρῶτα,
κί' ἂν ἀμφιβέλλῃς πῆγαινε, βρε Περικλῆ, κί' ἐρώτα.
- Π.—Μέγ' ἀληθῶς εὐτύχημα !..
- Φ.—Κί' ἀνέλπιστον συγχρόνως,
καὶ χαίρει ὁ Πρωθυπουργός, τὸ ἔθνος καὶ ὁ θρόνος,
διότι πάλιν ἤλλαξε ἡ τῶν πραγμάτων θέσις
καὶ ὁμαλὰς ἐκάμαμεν τὰς ἀνωμάλους σχέσεις,
καὶ ὁ Χαμίτ ἠσύχασε καὶ ἡ 'ψηλὴ του Πύλη,
καὶ Μετζιτιέ παράσημα εἰς ὅλους μας θὰ στείλῃ.
- Π.—Κί' ἐγὼ μὲ ὅλους θὰ χαρῶ καὶ θὰ τὸ ριζῶ ἔξω.
- Φ.—Κί' ἐγὼ μαζί σου, ἀδελφέ, εἰς τοὺς ἀγρούς θὰ τρέξω.
- Π.—'Ας δρέψωμεν τὸν Μάϊον, βρε Φασουλῆ, ἀνέτω,
- διότι πόλεμον θαρρῶ δὲν θάχωμε κί' ἐφέτος.
- Φ.—'Ας δρέψωμεν τὸν Μάϊον μεθ' ὕμνων καὶ παιάνων
κί' ἂς στέψωμεν τὸν Φεριδούν καθὼς καὶ τὸν Σουλτάνον.
- 'Ας δρέψωμεν τὸν Μάϊον καθβάλα σὲ γαϊδούρια
καὶ 'στὸ χαρέμι τοῦ Χαμίτ ἂς στείλωμεν ἀγγούρια
ὡς δεῖγμα ὑπολήψεως, φιλίας καὶ ἀγάπης...
- Π.—Καὶ πάλιν, φίλε Φασουλῆ, πολὺ παρεξέτραπες.
- Φ.—Θυσίας, ἀδελφούλη μου, ἂς κάμωμεν γενναίας,
διότι ἀπεφύγαμεν ἐπιστρατείας νέας,
κί' ὁ Μάϊος εἰρηνικός 'στὸ ἔθνος ξημερώνει
καί ῥοδα εἰς τοὺς 'Ελληνας καὶ εἰς τοὺς Τούρκους στρόνει.
- Π.—'Αμμ' ὁ Βλαχάνης, Φασουλῆ, κί' οἱ ἄλλοι συνεταῖροι;
- Φ.—'Ακόμη γίνεται γι' αὐτοὺς μεγάλο νταραβέρι;
- Π.—Τὸν ἐβάρεθηκα κί' αὐτὸν τὸν τίμιον Ταμίαν
καὶ εἰς ἐμὲ δὲν προξενεῖ ἐντύπωσιν καμμίαν.
- 'Στὴν πρώτη φούρια ἔδειξα κί' ἐγὼ ἐνδιαφέρον
ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν πιστῶν του συνεταίρων,
κί' ἐγὼ δι' ὅσα ἔγιναν ἐφώναξα καὶ εἶπον
καὶ ἀρυγνίσθην ἐντρομος μὲ πάταγον καὶ κτύπον,
μὰ τώρα πλέον, Περικλῆ, καθόλου δὲν μὲ μέλει
καὶ δικαιοῦται ὁ καθεὶς νὰ κλέβῃ ὅσο θέλει.
- Κί' ἂν ἐξελέγχουν αὐστηρῶς τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα
δὲν προξενεῖται δι' αὐτὸ ἐντύπωσις καμμία,
κί' ὁ κόσμος τὰ περὶ κλοπῆς ν' ἀκούῃ ἐσιγᾶθη
καὶ οὐτ' ἐνδιαφέρεται τοὺς κλέπτοντας νὰ μάθῃ.
- Τὸ πᾶν γεννᾷ ἐντύπωσιν 'στὴν πρώτη πρώτη φούρια,
μὰ τῶρ' ἂν εὗρουν, Περικλῆ, ἐλλείμματα καινούρια
κί' ἂν αὐρίον ἐλεύθερον ἀφήσουν τὸν Βλαχάνη

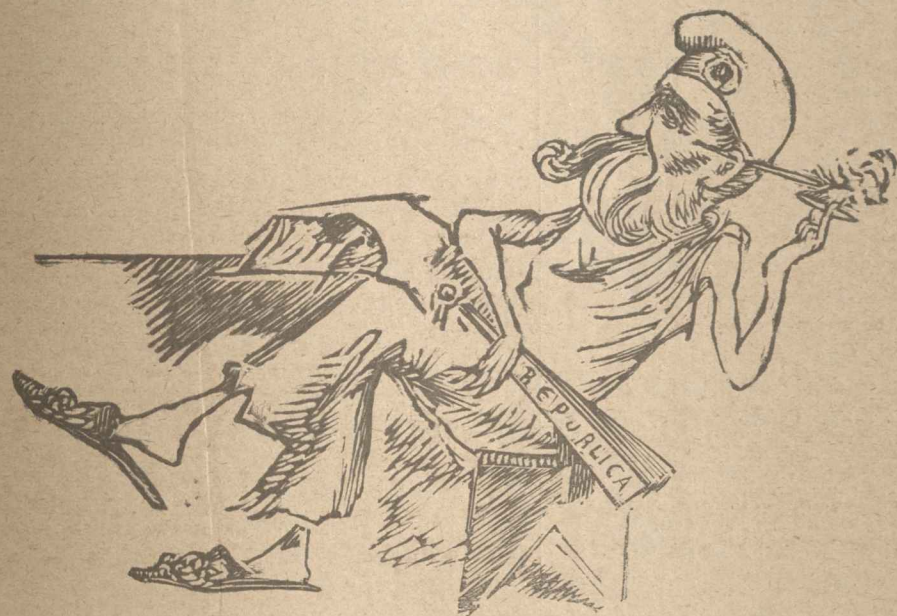
θαρρῶ καμμιὰ ἐντύπωσιν 'στὸν κόσμο δὲν θὰ κάμῃ.
Τοιαύτ' ἡ φύσις τοῦ Ρωμηοῦ καθὼς καὶ τοῦ ἀνθρώπου,
διότι καὶ ἡ ἀλεπού ἐκείνη τοῦ Αἰσώπου
ὁπότεν μὲ τὸν λέοντα τὸ πρῶτον συνητήθη,
καθὰ φησὶ ὁ Αἰσώπος, μεγάλως ἐφοβήθη,
ἀλλ' ὅταν καὶ τὸ δεύτερον εὗρέθη ἐμπροσὶ τοῦ
μὲ θάρρος περισσότερον ἐσίμωσε κοντὰ του,
μὰ ὅταν τὸν ἀντάμωσε καὶ τὴν φορὰ τὴν τρίτη
ἀκούμπησε τὴ μύτη της εἰς τὴ 'δική του μύτη.
Μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, καὶ σαφεστεράς λέξεις
τὸ πᾶν ἀπλῆ συνήθεια, τὰ πάντα μία εἷς.

- 'Όταν σὲ κλέψουν μιὰ φορὰ, τρομάξεις, σκούξεις, τρέξεις,
ἀλλ' ἂν σὲ κλέψουν κί' ἄλλη μιὰ, πρὶ 'λίγη φούρια ἔγιναι,
μὰ εἰς τὴν τρίτη, Περικλῆ, καθόλου δὲν σὲ μέλει,
κί' ἀφίνεις ὅποιον σ' ἔκλεψε νὰ πάρῃ ὅσα θέλει.
- 'Απλῆ συνήθεια κί' αὐτό, καθὼς καταλαμβάνεις...
ναὶ μὲν κακὴ συνήθεια, μὰ τί 'μπορεῖς νὰ κάνῃς;
- Π.—'Αλήθεια λές, βρε Φασουλῆ, ἐπέρασε ἡ μπόρα
κί' ἐγὼ βαρέθηκα κλειψιάς ν' ἀκούω τώρα τώρα,
κί' ἂν σοβαρῶς σ' ἐρώτησα τί κάνει ὁ Βλαχάνης,
σ' ἐρώτησα, βρε ἀδελφέ, καθὼς καταλαμβάνεις,
γιὰ νὰ εἰποῦμε κάτι τί καὶ νὰ γενῇ κουδέντα...
- Φ.—Μὴ σε κλεντίζεσαι γι' αὐτὰ καὶ τὴν ζωὴ σου γλέντα.
Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος αἰώνια, δὲν εἶναι...
μαραίνονται τοῦ ἔαρος αἱ ἀνθηραὶ μυρσίναι,
καὶ ὕστερα, βρε Περικλῆ, κακὴ ψυχρή σου 'μέρα,
κυττάξεις τὰ οὐράνια καὶ κοπανᾷς ἀέρα.

- Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ;
- Φ.—Θαρρῶ πῶς ἔχει γλῆναι
διότι μόνον κί' ἔρημον τὸν ἄφησαν οἱ ἄλλοι,
τούτέστιν οἱ ἐπιφανεῖς καὶ πρῶτοι ἐν τοῖς ἱσίοις...
- Π.—Κί' ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἤκουσα καὶ δὲς μου ἐξηγήσεις.
- Φ.—Τὸν ἄφησαν, βρε Περικλῆ, χωρὶς κανένα πόνον,
καὶ τώρα εἶναι ἀρχηγός τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ μόνου,
καὶ σχέδια καθ' ἑαυτὸν μεγάλα μαγειρεύει
καὶ ἡμετέρους δεξιὰ κί' ἀριστερὰ γυρεύει,
κί' ἐπίσκεψιν, ὡς φαίνεται, θὰ κάμῃ καὶ σ' ἐμένα,
ἂν δὲ ἀκούσης κτύπημα 'στὴν πόρτα σου κανένα
κουφός σ' αὐτὸ τὸ κτύπημα ὅσο 'μπορέσης μείνει...
ὁ Οὐδωράκης ἔρχεται, ὁ Οὐδωράκης εἶναι.
- 'Εν τούτοις κόμμα ἔγινε, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι,
κί' ὁ μὲν γυρεύει ὁπαδοὺς καὶ ἀρχηγὸν οἱ ἄλλοι,
καὶ μὴ 'ρωτᾷς τί γίνεται μὲ τούταις τῆς πηλᾶρας
καὶ ἱστορίαις ἔχομε καὶ ζευζευκταῖς μεγάλας.

- Π.—Καὶ ὁ Τρικούνης, Φασουλῆ;
- Φ.—Πηγαίνει ὁλοσὰ
καὶ μ' ἐξελέγξεις Ταμιῶν τὸν ἔχει πιάσει λύσσα,
καὶ γιὰ τὰ λογιστήρια καινούρια γράφει νόμο
καὶ ὅποιον 'βρίσκει, Περικλῆ, τὸν ψάχνει μὲς 'στὸ
[δρόμο].
- Π.—Κί' ὁ βασιλεὺς;
- Φ.—'Στὴν Κέρκυραν ἐπῆγε, ὡς μανθάνω,
κί' ἄλλον σταυρὸν προτίθεται νὰ στείλῃ 'στὸν Σουλ-
[τάνο].
- Π.—'Όρε λοιπὸν δρὸ χαστουκιᾶς καὶ τρεῖς σερρακιᾶς ὡς
προτοῦ μὲ τὸ μαγιόζυλο νὰ σὲ ξυλοφορτώσω. [τῶς]

'Ο Γεωργῆς Βελλιανίτης κί' ὁ Λάσκαρις μαζί
λίαν καλῶς ἐπῆραν κί' οἱ δρὸ 'στὰ Νομικά,
ἐμπρός των κί' οἱ δασκάλου ἀπέμειναν χαλοί,
καὶ ζήτῳ ἀκουσθῆκαν ἐνθουσιαστικά.

Τοῦ Φασουλῆ Μαγιάτικα,
παραπολὺ χωριάτικα.

Α'.
Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά... ἡ φύσις ἀναβάλλει
καὶ σὰ κρυφὰ ἡ ἀηδὼν τοὺς ἐρωτὰς της ψάλλει.
Ἐμψυχα καὶ ἄψυχα πνοὴ ἐχύθη θεία
καὶ εἰς τὰ δένδρα τραγουδοῦν τὰ εὐλαλα στρουθία,
καὶ ζευγαρόνουν τὰ φυτὰ, καὶ ζευγαρόνουν τὰ νύμφη,
καὶ ἡ μαύρη μου ψυχὴ προῶως ἐμαράνθη.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά... οἱ ἔρωτες πετοῦν
καὶ οἱ ποιηταὶ κί' οἱ γαῖδαροι τὸν Μάη χαιρετοῦν.
Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά, καὶ πάντα σαχλαμάραις,
καὶ καμποὶ ἐπρασίνισαν ἀπὸ χορταρικά,
καὶ τὰ γρασίδα στρόνονται τοῦ κόσμου ἡ γαϊδάραϊς,
καὶ ἔρχονται κουνήματα ἐπαναστατικά.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά... θεέ, τί ἀηδία!
καὶ ἐπὶ ταπήτων γλοερῶν νὰ φέρω κούφον πόδα.
Δὲν θέλω πλέον γύρω μου ν' ἀκούω ἀηδόνιας,
δὲν θέλω πλέον γύρω μου νὰ βλέπω τοὺς λειμῶνας,
κί' ἔνα μονάχα ἤθελε ὁ μαῦρος Φασουλῆς
'στὸ νέον οὐρητήριον νὰ μένῃ τῆς βουλῆς.

Δὲν θέλω πλέον τίποτα ἐπὶ τῆς γῆς νὰ βλέπω
καὶ μόνος μου πρὸς τὸ Δαφνὶ τὰ βήματά μου τρέπω.
Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά, καὶ πάλιν καλοκαίρι...
καὶ ποιῶς τὰ ἴδια πάντοτε 'μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ;
'Ας μαρανθοῦν τὰ λούλουδα, ἂς βουδαθοῦν τὰ κηδόνια,
ἂς ἔλθῃ καὶ Πρωτομαγιά μὲ πάγους καὶ μὲ χιόνια.

Χειμῶν τὸ ἔαρ ἂς γενῇ καὶ ὁ χειμῶν τὸ θέρος,
καρδίας δὲ γαϊδουρινᾶς ἂς μὴ κεντᾷ ὁ ἔρωτ.
'Ας ἔλθῃ καὶ πᾶς ἀλλαγὴ 'στὴν φύσιν τῶν θνητῶν,
τὸ ἔαρ ἂς μὴ ἔχωμε ἀνέφελον εὐδίαν,
καὶ ἂς βρομᾷ τὸν ἄρρωστον καὶ πᾶν ἀνθὸς καὶ φυτὸν,
καὶ ὅσα πράγματα βρωμοῦν ἂς χύνουν εὐωδίαν.

Δὲν θέλω πλέον Μάϊον μὲ ἀνθή καὶ μὲ ῥοδα
κί' ἐπὶ ταπήτων γλοερῶν νὰ φέρω κούφον πόδα.
Δὲν θέλω πλέον γύρω μου ν' ἀκούω ἀηδόνιας,
δὲν θέλω πλέον γύρω μου νὰ βλέπω τοὺς λειμῶνας,
κί' ἔνα μονάχα ἤθελε ὁ μαῦρος Φασουλῆς
'στὸ νέον οὐρητήριον νὰ μένῃ τῆς βουλῆς.

Ἐκεῖ ποθῶ τὸν Μάϊον μονάχος νὰ περάσω
καὶ τὰδοξόν μου ὄνομα 'στοὺς τοίχους νὰ χαράσω,
καὶ νὰ κενώσω πᾶν ρευστὸν εἰς τοῦτο μέχρι κόρου,
καὶ ν' ἀναπνεύσω τὴν ὁσμὴν Ἑλληνικοῦ φωσφόρου
Εἰς τοῦτο μόνον Μάϊος καὶ δι' ἐμέ θά ᾔτον,
κί' οὐχὶ ἐπάνω ἀνθηρῶν τοῦ ἔαρος ταπήτων.

Μακρὰν τὰ ρόδα τῶν ἀγρῶν, μακρὰν ἡ εὐωδία,
μακρὰν καὶ τῆς ἀνοίξεως ἡ τόση ἀηδία.
Ὁ κόσμος ὅλος ἄς χαρῇ καὶ ἄς διασκεδάσῃ,
ἄλλὰ ἐγὼ σιχαίνομαι τοὺς κήπους καὶ τὰ δάση,
μόνον λαχάνων μερικῶν ἀνέχομαι βλαστήσεις,
κί' αὐτὰς πρὸς χάριν μοναχὰ τοῦ πρώτου ἐν ταῖς ἑσσις.

Μακρὰν κί' ὁ ἔρως ἀπ' ἐμοῦ καθὼς κί' ἡ Ἀφροδίτη,
ποῦ στέλλουν κάθε φρόνιμον εἰς τοῦ Δρυμοκαίτη.
Ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔρωτα δὲν θέλω νὰ τὸν ξέρω,
οὐδὲ τὴν ἀηδίαν του ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω,
οὐδὲ μ' ἐθώπευσαν ποσὼς αἱ τρυφερὰί του χεῖρες,
γαῖδάrais μόνον ἄς κεντᾷ καθὼς καὶ ζωντοχήrais.

Βαρὺ φορτίον εἰς ἐμέ δὲν φαίνεται καθόλου,
ἐγὼ τὸν στέλλω ἀναυλα κί' αὐτὸν κατὰ διαβόλου.
Ἄς ἔρχεται τριγύρω μου, κουκουῦτσι δὲν μὲ μέλει,
ἄς μὲ πειράζῃ γελαστός, κατὰλευκος κί' ἀφράτος,
ἐγὼ τὸν βλέπω ἄφοδος καὶ ὅλα του τὰ βέλη
τοῦ τὰ καθίζω 'πίσω του καθὼς ὁ Λασκαράτος.

Περιφρονεῖ τὴν φύσιν του ὁ μέγας Φασουλῆς,
ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ἄρρην ἐντελής.
Ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὡς ἐκεῖνος
ὁ φοβερός φραγκόπαππας καὶ πονηρὸς Ροδίνος,
ὅπου ποτὲ 'στὸν βίον του γυναῖκας δὲν ἡγάπα
καὶ εἶχε μόνον ὄνειρον τὰξίωμα τοῦ Πάππα.

Κί' αὐτὸς μὲ περιφρόνησιν πᾶν θῆλυ θεώρει
καὶ οὔτε τὸν ἠλέκτριζε κανένα μισοφορί.
Ἄλλὰ κί' ἐγὼ καθὼς αὐτὸν μισῶ πᾶν γένος θῆλυ
καὶ οὔτε θέλω ἀσπασμοὺς ἀπὸ ἐχίδνης χεῖλη,
καὶ ἂν ἐγέννησα παιδιὰ μὲ τὸ συμπάθειο τρία
εἰς τοῦτο μόνον ἔπταισε θερμὴ φιλοπατρία.

Ἄς κατακτοῦν τὰ θηλυκὰ τοὺς εὐγενεῖς κυρίους,
τὸν Φεριδοῦν καὶ τὸν Λεφέβρ καὶ τοὺς Σεκρεταρίους,
ἄλλὰ ἐγὼ πρὸ γυναικῶν περνῶ ἀδιαφόρως
ὡσὰν νὰ μὲ κατέλαβε τῆς ἡδονῆς ὁ κόρος,
κί' ἂν καύσω κάποτε κί' ἐγὼ θυμιάμα λατρείας
θὰ τὸ προσφέρω μοναχὰ εἰς τὰς ὑπηρετίας.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Τύποις τοῦ Σταυριανῶ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινῶ.

B'.

Τὸν Μάϊόν σας, ἐρασταὶ τρισόλβιοι, χαρῆτε,
πρὶν νέφη φθινοπωρινὰ ἐρχόμενα ἰδῆτε.
Δρέψατε, κλέπτ' εὐδαίμονες, τοὺς θαλεροὺς ναρκίσσους,
εἰς τοῦ Ταμείου τοὺς φαειροὺς κί' εὐώδεις παραδείσους,
καὶ τὸν Βλαχάνην στέψατε, ὅστις ὡς ἄνθος κλίνει.
ἐγὼ δὲν κλέπτω δι' ἐμέ, κανέννας δὲν μ' ἀφίνει.

Κί' ἐγὼ ἡγάπησα ποτὲ κί' ἐγὼ ἀντηγαπήθην,
κί' ἐγὼ νὰ κλέψω ἤθελα, πλὴν φεῦ! δὲν ἡδυνήθην.
Κάθε Ταμεῖον Κεντρικὸν δι' ὅλους μας δὲν εἶναι,
δι' ἄλλους τὰ ἐντάλματα, δι' ἄλλους αἱ ὁδῦναι,
καὶ φεύγει μπόλικος παρὰς καὶ νομισμάτων πληθὺς
ὡς ὥρα σταθερότητος εἰς παραμάννας στῆθος.

Οἶμοι! δι' ὅλους ὁ αὐτὸς ἐπροωρίσθη βίος...
μῖαν στιγμὴν Πατρίκιος καὶ ὕστερα Πληθεῖος.
Τυφλοὶ μ' ἐνθύμησιν φωτὸς εἰς νύκτα αἰώνιαν,
εἰς σκοτεινὴν ριπτόμενοι τῆς φυλακῆς γωνίαν,
καὶ πάντ' ἀνακρινόμενοι καὶ 'στοῦ Τριγγέτα ζῶντες
ὡς ὑπνοβάται βαίνομεν καὶ κλέπτομεν ἀπόντες.

Κί' ἐγὼ ἡγάπησα ποτὲ κί' ἐγὼ ἀντηγαπήθην,
κί' ἐγὼ νὰ κλέψω ἤθελα, πλὴν φεῦ! δὲν ἡδυνήθην.
Δὲν δίδ' εἰς κάθε ἄνθρωπον ἡ φύσις προνομίας,
δὲν εἴμπορεῖ καθέννας μας νὰ γίνεταί Ταμίας,
καὶ φεύγει μπόλικος παρὰς τοῦ Κεντρικοῦ ταχύς
ὡς ὥρα σταθερότητος εἰς στῆθη μοναχῆς.

Γ'.

Τὸν Μάϊόν σας, ἐρασταὶ τρισόλβιοι, χαρῆτε,
πρὶν νέφη φθινοπωρινὰ ἐρχόμενα ἰδῆτε.
Ἄλλὰ ἐγὼ πετῶ μακρὰν ὡς ὁδοιπόρος πλάνης
κί' ἀπελπισμένος πάντοτε καθὼς ὁ Δεληγιάννης
τὸ βῆμα φέρω ἄσκοπον ὅπου τὸ φέρον φέρει
χωρὶς κί' ἐγὼ τὸν Μάη μου νὰ τὸν βαστῶ 'στὸ χέρι.

Κί' ἐκ νέου τώρα ἤθελα μ' ἀπάθειαν μεγάλην
ν' αὐτοκτονήσω πρὸς κακὸν αὐτῆς τῆς κοινωνίας,
ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴν ἐλθῇ ὁ Περικλῆτος πάλιν
καὶ μ' ἐμποδίσῃ ὁ δειλὸς ἐκ τῆς αὐτοκτονίας.
Γι' αὐτὸ τὸν Μάη μου κρατῶ μετὰ χαρᾶς πολλῆς
καὶ εἰς τὸ οὐρητήριον πηγαίνω τῆς Βουλῆς.

Καὶ τὴ Κουρεῖον τὸ γνωστὸν τῆς νέας Ἀχαΐας
κατεστολήθη κατ' αὐτὰς μὲ νέας πραγματείας,
γιατὶ ὁ Λιάπης ὁ κοντός, ποῦ ἔλειπε 'στὰ ξένα,
μὰς ἔφερε μυρωδικὰ καὶ λαῦσα ἕνα κί' ἕνα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ καβάρταις κί' ἄλλα εἶδη
καὶ ὅ,τι ὠραιότερον τοῦ Παράσιου στολίδι.
Ὅσοι λοιπὸν δι' ἃ' αὐτὰ ἀισθάνεσθε ἀγάπην
χωρὶς μικρὰν ἀνάδολὴν πηγαίνετε 'στὸν Λιάπην.

μὲ Σημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομήν,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.